

Persbericht

Ryan Trecartin & Lizzie Fitch, *The Edge, Skinny*, 2008

Lizzie Fitch/Ryan Trecartin with Rhett laRue
21 januari – 11 maart 2012
Opening: 20 januari 2012
Kunstenaars: Lizzie Fitch (US, 1981), Ryan Trecartin (US, 1981), Rhett LaRue (US, 1982)
Curator: Gerben Willers
Assistent curator: Tim Braakman
Locatie: Showroom MAMA, Witte de Withstraat 29-31, 3012 BL, Rotterdam

MAMA opent 2012 met de eerste Nederlandse tentoonstelling van de Amerikaanse kunstenaars Lizzie Fitch (1981) en Ryan Trecartin (1981). Speciaal voor deze tentoonstelling maakten zij in samenwerking met Rhett LaRue (US, 1982) een setting van nieuwe sculpturen die zullen worden aangevuld met werk van Fitch en een selectie van films uit het meest recente project van Trecartin, *Any Ever* (2009-2010).

Analytische winkelexcursies naar warenhuizen, designwinkels en bouwmarkten zijn voor Fitch en Trecartin de manier om materialen te verkrijgen voor hun gezamenlijke sculpturen en voor Trecartins' filmsets. Ze beschouwen winkelen als een expeditie door de waardesystemen van goederen.

Press release

Ryan Trecartin, *Any Ever*, 2009-2010

Lizzie Fitch/Ryan Trecartin with Rhett laRue
21 January – 11 March 2012
Opening: 20 January 2012
Artists: Lizzie Fitch (US, 1981), Ryan Trecartin (US, 1981), Rhett LaRue (US, 1982)
Curator: Gerben Willers
Assistant curator: Tim Braakman
Location: Showroom MAMA, Witte de Withstraat 29-31, 3012 BL, Rotterdam

MAMA's first exhibition of 2012 is by artists Lizzie Fitch (US, 1981) and Ryan Trecartin (US, 1981). Together with Rhett LaRue they made a series of new work especially for this exhibition, which will be shown with other works by Fitch and a selection of Trecartin's most recent body of work, *Any Ever* (2009-2010).

The artists source items for their sculptures just as they do for the sets of Trecartin's movies, through analytical shopping excursions to department, design and home improvement stores. They approach shopping as an expedition for the linguistic values of goods, which are codified by where they are grouped in the store, how

Goederen krijgen betekenis door de manier waarop ze in winkels staan opgesteld, hoe ze verhandeld worden, hoe ze genoemd worden of, letterlijk, door wat ze zijn.

De grenzen van de letterlijke betekenis van de goederen worden tot voorbij het absurde opgerekt om tot een vorm van abstractie te komen. De aangekochte materialen worden opgevat als woorden. Fitch en Trecartin spelen spelletjes met hun klanken, geluiden en betekenissen en groeperen ze op een manier die verwant is aan het samenstellen van zinnen. Ze manipuleren de aangekochte meubels, gereedschappen, bouwmaterialen, kleding en dergelijke en vormen deze om tot sculpturen. In deze werken is geen uitgesproken letterlijk personage aanwezig. De toeschouwer kan de aanwezigheid van een protagonist wel vermoeden door de associatieve opeenvolging van materialen.

Losse verhaallijnen over onder andere fysieke inspanning, ouderschap, reizen, winkelen worden gesuggereerd door merken en producten (soms met een dubieuze gebruiksfunctie) die hun herkomst vinden in de vreemdste uithoeken van de consumentencultuur. Deze merken en producten worden vermengd met simpele alledaagse voorwerpen die een bepaalde puurheid bezitten door het feit dat hun vormen gedictieerd worden door hun tijdloze functies. De manier waarop de voorwerpen de ideeën in het werk sturen, creëert een conceptueel kader rondom de sculpturen. De werken nodigen uit om de extra dimensies van tijd van producten te bekijken. Dit zijn essentiële componenten voor het analyseren van een wereld die wordt beheerst door de media.

Gedurende hun tienjarige samenwerking hebben Lizzie Fitch en Ryan Trecartin een veelzijdige synchrone beeldtaal ontwikkeld die is overgegaan in fluïde categorieën: Een sculptuur functioneert niet alleen als sculptuur maar ook als filmset, prop, reliëf of decoratie. Een film is gemaakt als film, maar is daarnaast ook iets dat sociaal gedeeld kan worden als overkoepelende context waarin andere werken tentoongesteld kunnen worden.

they are merchandised, and what they are called, or, literally, what they are.

The idea of the literal is often pushed to absurd limits effectively as a means of abstraction. Utilizing material purchases as words, Fitch and Trecartin compound them, play games with their sounds and meanings and construct them into directed strings akin to sentences. They manipulate these furnishings, tools, construction materials, articles of clothing, etc. and reconstitute them as precariously balanced tableaux. The distinct outline of a figure is often elided, however there is usually the presence of a protagonist in the work, rendered through an associative sequence of formal juxtapositions that is left to the viewer to read.

Loose narratives concerning exercise, parenting, travel, shopping, and other modes of aspirational creative expression are mediated by brands and products appropriated from the niche fringes of consumer culture (sometimes of dubious utilitarian value), mixed with ordinary items imbued with a simple purity that is derived from the fact that their forms are dictated by timeless functions. The process by which things mediate ideas in these works constitutes a conceptual frame around the sculptures which sets into view the extra-dimensional conditions of time and potentiality that are essential components of reading a mediated world.

Over their ten years of collaboration, Fitch and Trecartin have developed synchronic languages that shuffle through multiple, fluid registers: a sculpture that functions as set, prop, relic, decoration; a movie conceived as a movie and as something to be shared socially as a container to hold other artworks. Here, Trecartin's videos from *Any Ever* provide a context for their three-dimensional works that emphasizes how the artists's interwoven practices frequently embed themselves in one another.

In *Lizzie Fitch/Ryan Trecartin with Rhett LaRue* vormen Trecartins video's van *Any Ever* een context voor de driedimensionale werken van Fitch en Trecartin. Op deze manier wordt benadrukt dat het individuele werk van beide kunstenaars bij elkaar is ingebed.

De tentoonstelling van Fitch en Trecartin is om twee redenen belangrijk. Ten eerste is hun werk exemplarisch voor MAMA's beleidsthema's 'Trashiness' en 'Culture of Darkness' waarin we onder andere onderzoeken hoe commodificatie en nieuwe normen- en waardestelsels bijna achteloos door weten te dringen tot de algemene cultuur.

Ten tweede zijn Fitch en Trecartin invloedrijke representanten van een generatie kunstenaars voor wie het scheppen van werelden en het creëren van kaders voor derden een belangrijk element vormt van hun artistieke praktijk. De beleving van de bezoeker is één van de centrale thema's in hun werk. Vaak worden andere kunstenaars uitgenodigd voor grotere samenwerkingsverbanden met productiemedewerkers, consultants en acteurs.

Lizzie Fitch (USA, 1981) maakt sculpturen en is betrokken in bijna alle aspecten van de productie van Ryan Trecartin's films. Ze houdt er een transdisciplinaire praktijk op na die is geworteld in verregaande samenwerking met andere kunstenaars, creatieve beroepsgroepen en commerciële entrepreneurs. In de zomer van 2011 werkte Fitch samen met het uitgevercollectief DIS Magazine om een kantoor-setting na te bouwen in Invisible-Export gallery in New York. Door de installatie daadwerkelijk in gebruik te nemen werden de formele en functionele kwaliteiten van de ruimtes zichtbaar. In 2010 werkte Fitch samen met modeontwerper TELFAR voor de presentatie van de lentecollectie van 2011. Hiervoor maakte ze een installatie die functioneerde als showroom en als autonome sculptuur.

Ryan Trecartin (USA, 1981) schrijft, regisseert en monteert films die thema's als identiteit, consumentengedrag, taal en technologie behandelen.

An exhibition of Fitch and Trecartin is important for numerous — but two very important — reasons. First, their work is exemplary of MAMA's policy themes of 'Trashiness' and 'Culture of Darkness,' in which MAMA researches how commodification and a new standard of norms and values settle in general culture in an almost heedless way.

Second, these artists are influential representatives of a generation of artists who consider the creation of new worlds and of a set of values in which other people perform important roles in their own artistic practices. The experience of the visitor is one of the central themes in their work. They often work with other artists that participate in large collaborations between production assistants, consultants and actors.

Lizzie Fitch (USA, 1981) makes sculptures, participates in nearly all aspects of producing Ryan Trecartin's movies, and maintains a transdisciplinary practice rooted in deep collaboration with other artists as well as creative, commercial entities. In the summer of 2011, Fitch worked with the publishing collective DIS Magazine to create an office installation at Invisible-Exports gallery in New York. The actual use of the spaces catalyzed its formal and functional qualities equally. In 2010 Fitch collaborated with the fashion designer TELFAR to create a presentation for his Spring 2011 collection in New York which similar functioned both as a showroom and an autonomous sculptural installation.

Ryan Trecartin (USA, 1981) writes, directs, and edits movies that explore themes of identity, consumerism, language and technology. Since his sudden emergence at the 2006 Whitney Biennial with *A Family Finds Entertainment* (2004), his distinct voice in contemporary art has inspired a broad, intergenerational range of cultural consumers.

Sinds zijn plotselinge opkomst tijdens de Whitney Biennial in 2006 met *A Family Finds Entertainment* (2004), heeft zijn unieke stem in de hedendaagse kunst een brede groep culturele consumenten geïnspireerd. Dit werd versterkt door opeenvolgende projecten als *I-Be Area* (2007) en het zevendelige *Any Ever* (2009-2010), waarin donkere hectische experimenten de grenzen van verhalen en montage oprekken. Zijn omgang met de Engelse taal weerspiegelt recente veranderingen in technologie en cultuur. Dit is goed zichtbaar in de presentaties van zijn films, die hij ontwikkelde met Fitch. De thema's en logica van zijn werelden op het scherm worden getransporteerd naar de sculpturale theaters waarin ze vertoond worden.

Voor meer informatie over de tentoonstelling kunt u contact opnemen met Showroom MAMA. Tel.: 010 2332022 of mail naar alyssa@showroommama.nl

Follow us on:

Subsequent projects such as the feature length *I-Be Area* (2007) and seven-part *Any Ever* (2009–2010) cemented this influence through darkly jubilant and frenetic formal experiments that pushed the boundaries of narrative and montage. His materialist control of English reflects recent shifts in technology and culture, just as his modes of presentation developed with Fitch extend the themes and logics of his onscreen worlds to the sculptural theaters that house them.

For more information about the exhibition you can contact Showroom MAMA. Tel.: 010 2332022 or mail to alyssa@showroommama.nl

showroom:
Witte de Withstraat 29-31
Rotterdam - NL
www.showroommama.nl

opening hours:
Wed - Sun 13:00 - 18:00
and upon appointment
info@showroommama.nl

thanks to:
New Galerie, Paris
Fons Hof, Amsterdam

MAMA is supported by:
City of Rotterdam,
Ministry of OC&W